

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 28

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209)

Ἐκεῖ εἶχε παρατεθῆ τὸ ἄγριον ἐκείνο γεῦμα, ἐντόσθια ἀσπαίροντα ζῶον ἀγνώστου, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην ἀπληστίαν κατεβρόχθισαν ὁ Τρό-Βιτ καὶ οἱ περὶ αὐτόν. . .

Καὶ ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην ὅλα ταῦτα καὶ ἐβλέπα γύρω μου τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, αἴφνης ἡ διάνοιά μου ἐφώτισθη ὡς ὑπὸ ἀστραπῆς, ἐγένετο ἐν ἐμοὶ ὡς μία ἀποκάλυψις, καὶ ἐμάντευσά, καὶ ἐνόησα διαμιάς τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς. . .

— Σεισμός! ἀνέκραξα. Ναί! διὰ νάλλοιωθῇ ἡ ὄψις τῆς νήσου, ἤρκεσαν δυὸ ἢ τρεῖς ἀπὸ τὰς τρομερὰς ἐκείνας δονήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε συνηθέσταται εἰς τὰς χώρας αὐτάς. Ἡ θάλασσα εἰσδύει ὑπὸ τὸ ἔδαφος διὰ διηθήσεως. Οἱ ἄτμοι συσσωρεύονται ὑπογείως εἰς μεγάλην ποσότητα, στενοχωροῦνται, ζητοῦν διέξοδον, καὶ διαμιάς καταστρέφουν τὰ πάντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

— Νομίζετε, λοιπὸν ὅτι σεισμός ἡλλοίωσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν νήσον Τσάλαλ; ἐψιθύρισεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Βεβαίως, πλοίαρχε. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παράδοξα, τὰ ὁποῖα εἶδεν ἐδῶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, κατεχώσθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Δὲν θὰ εὕρωμεν οὔτε ἕχνος! Ὁ Χούντ, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσῃ, ἤκουε καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν του, εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

— Μήπως ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ ἀνταρκτικοῦ δὲν εἶνε ἡφαιστειώδη; ἐξηκολούθησα. Μήπως, ἂν ὁ Ἀλβανός μᾶς μετέφερεν εἰς τὴν Γῆν τῆς Βι-

κτωρίας, δὲν θὰ ἐβλέπαμεν τὸν Ἑρεβὸν καὶ τὸν Τρόμον, τὰ δύο αὐτὰ ἡφαιστεία, ἐν πληρὴν ἐκρήξει;

— Ὅμως, παρετήρησεν ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ἂν εἶχε συμβῇ ἡ ἐδῶ ἐκρήξις, θὰ ἐβλέπαμεν λάβαν. . .

— Δὲν εἶπα ὅτι συνέβη ἐκρήξις, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν ἱστορῶσαν ἄλλὰ σεισμός. Ἄλλο τὸ ἓνα, ἄλλο τὸ ἄλλο.

Ἐν τούτοις ἐνεθυμήθη, ὅτι κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἡ νήσος Τσάλαλ ἀπετέλει μέρος ὁλοκληροῦ Ἀρχιπελάγους, ἐκτεινομένου πρὸς δυ-

σμάς. Ἄν δὲν εἶχε καταστραφῇ καὶ τοῦτο, πολὺ πιθανὸν οἱ κάτοικοι τῆς Τσάλαλ νὰ κατέφυγον εἰς καμμίαν τῶν γειτονικῶν νήσων. Ἐπρεπε λοιπὸν κατ' ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Ἀρχιπέλαγος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας πιθανὸν νὰ ἐζήτησαν καταφύγιον, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου Τσάλαλ, ὅπου θὰ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ εὕρουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ὡμίλησα περὶ τούτου πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ.

— Ναί! ἀνέκραξεν, ἐνῶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ναί! πολὺ πιθανόν. . . Ἀλλὰ πάλιν . . . τίνι τρόπῳ ὁ ἀδελφός μου καὶ οἱ δυστυχεῖς σύντροφοί του κατάρθωσαν νὰ φύγουν; . . . δὲν εἶνε πιθανώτερον ὅτι ἐχάθησαν εἰς τὸν σεισμόν; . . .

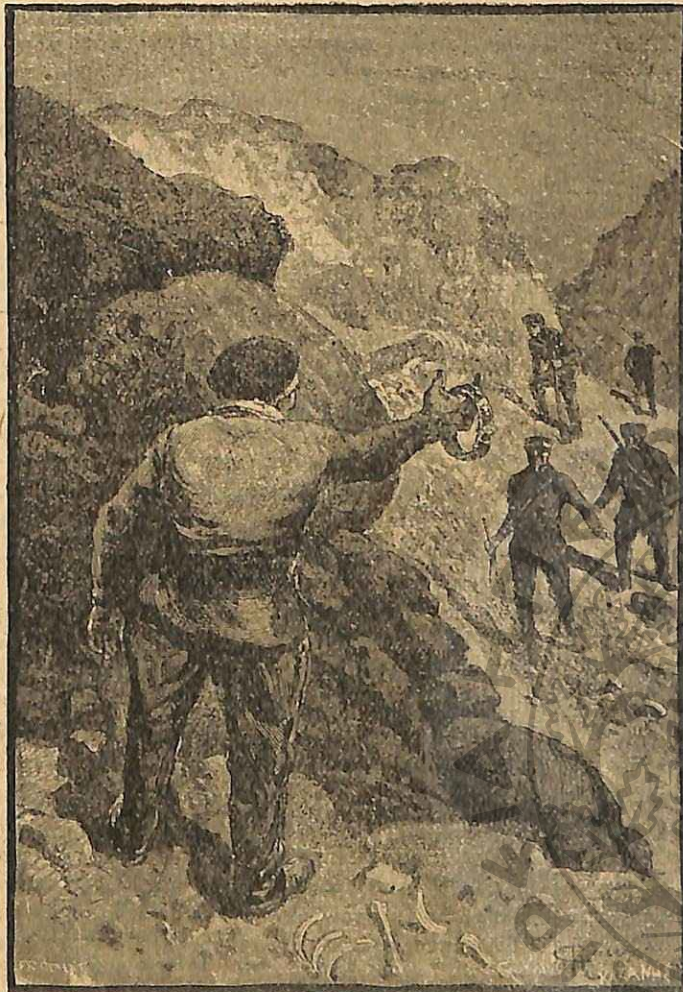
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Χούντ μᾶς ἐνευσε νά τον ἀκολουθήσωμεν.

Εἰσέδυσεν εἰς τὴν κυλιάδα, ἐπροχώρησεν ἐπ' ἄρκετον διάστημα, καὶ ἐσταμάτησε.

Ὅποτον θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας!

Μέγας σωρὸς ἐξ ἀνθρωπίνων ὀστέων εὐρίσκετο ἐκεῖ—κάτω. Κρανία γυμνῶσάρκα, μὲ ὀλίγας τρίχας μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στέρνα, πλευραὶ, περόναι, σπόνδυλοι, — ὅλα τ' ἀπαρτίσματα τοῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ, κατέκειντο φύρδην μίγδην, λευκανθέντα εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν. . . Πρὸ τοῦ ἀπαισίου τούτου θεάματος κατελήφθημεν ὑπὸ τρόμου καὶ φρίκης. . .

Αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν τὰ μόνα λείψανα τῶν πολυπληθῶν κατοίκων τῆς νήσου Τσάλαλ; . . . Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀπέθανον ὅλοι ἐκ τοῦ σειμοῦ, πῶς τὰ ὀστέων εὐρίσκοντο ἐσπαρμένα ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, καὶ ὄχι χωσμένα εἰς τὰ σπλάγχχνα του; . . . Ἐπειτα, ἦτο λογικὸν νὰ παραδεχθῇ τις

Ἡ πελωρία τοῦ χεῖρ, τεταμένη πρὸς ἡμᾶς, ἐκράτει ἓνα μετάλλινον κλοῦβον . . . (Σελ. 218, στήλ. α').

ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, γέροντες, ὅλοι κατελήφθησαν ἐκεῖ διὰ μίας, ὥστε νὰ μὴ λάβουν καιρὸν νὰ σωθοῦν διὰ τῶν μονοξύλων των εἰς τὰς ἄλλας νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους ;

Ἀπεμείναν ἐκεῖ πρὸ τοῦ σωροῦ ἐκστατικοί, ἄφωνοι, ἀκίνητοι, ἀπελπισμένοι ! . . .

— Ἀδελφε μου ! . . . δυστυχισμένε μου ἀδελφε ! . . . ἐψιθύριζεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, γονυπετής.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὑπῆρχον ἐδῶ πολλὰ πράγματα σκοτεινὰ καὶ ἀνεξήγητα. Τὴν τροπὴν, παραδείγματα χάριν, ἡδυνάμην νὰ συνδυάσω καὶ νὰ θέσω εἰς συμφωνίαν τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας καταστροφὴν μὲ τὰς σημειώσεις τοῦ Πάττερσον ; Αἱ σημειώσεις αὗται ἔλεγον ρητῶς, ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰάνας, πρὸ ἐπτὰ μηνῶν, εἶχεν ἀφήσῃ τὸς συντρόφους του ἐπὶ τῆς νήσου Τσάλαλ. Δὲν ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐφρονέυθησαν εἰς τὸν σεισμόν, ὁ ποῖος, ὡς ἐξήγετο ἐκ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὗρομεν τὰ ὀστά τῶν θυμάτων του, θὰ συνέβη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ βεβαίως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, ἅφ' οὗ διήγησις δὲν τον ἀναφέρει διόλου.

Ἦτο πραγματικὸς ἀκατανόητος. Ἄν ὁ σεισμὸς ἦτο πρόσφατος, τότε δὲν ἔπρεπε νὰ ποδῶσμεν εἰς αὐτὸν τὴν παρουσίαν τῶν σκελετῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον λευκανθῇ ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Ἐν πάσῃ ἡδὴ περιπτώσει οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας δὲν εὕρισκοντο μετὰ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ. . . Ἀλλὰ τότε . . . ποῦ εὕρισκοντο ; . . .

Ὅταν, ἐξερευνησάντες τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο ἄλλοτε τὸ χωρίον Κλόν-Κλόν, ἐπεστρέφομεν ἐκεῖθεν, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως περίπου μιλλίου, ὁ Χούντ ἐσταμάτησε καὶ πάλιν ἐνώπιον ἄλλων λειψάνων ὀστέων, τὰ ὅποια δὲν ἐφαίνοντο ἀνθρώπινα. . . Μήπως ἦσαν λειψάνα κανενὸς τσαλαλικοῦ ζῴου, ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων, τῶν περιγραφόμενων ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Κραυγὴ, — ἡ μᾶλλον ἄγριος μυκηθμός, — ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Χούντ.

Ἡ πελωρία τοῦ χεῖρ, τεταμένη πρὸς ἡμᾶς, ἐκράτει ἕνα μετάλλινον κλοῖόν . . . ἐν περιλαίμιον.

Ναί . . . ἐν περιλαίμιον χάλκινον . . . ἐν περιλαίμιον ἐφαρμένον ἐκ τῆς σκωρίας . . . ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον χαράγματα μερικὰ γράμματα, εὐανάγνωστα ἀκόμη.

Καὶ τὰ γράμματα ἐσχημάτιζαν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις :

Τίγρις. — Ἀρθούρος Πύμ. —

Ἦτο λοιπὸν τὸ περιλαίμιον τοῦ Τίγριδος, τοῦ σκύλου τῆς Νέας Γῆς, ὁ ποῖος εἶχε σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου

του, εὕρισκομένου εἰς τὸ κύτος τοῦ Κράμπου . . . τοῦ Τίγριδος, ὁ ποῖος, εἶχε παρουσιάσῃ συμπτώματα λύσεως . . . τοῦ Τίγριδος, ὁ ποῖος, κατὰ τὴν στάσιν τοῦ πληρώματος, εἶχεν ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ναύτου Τζών, τὸν ὁποῖον ἀπετελείωσε σχεδὸν ἀμέσως ὁ Δίρκ Πέτερς.

Ὡστε λοιπὸν τὸ πιστὸν τοῦτο ζῶον δὲν εἶχεν ἀπωλεσθῇ κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Κράμπου . . . εἶχε σωθῇ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῆς Ἰάνας, μετὰ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Πέτερς. Ἐν τούτοις — περιέρχον ! εἰς τὴν διήγησιν, καὶ πρὸ τοῦ ναυαγίου ἀκόμη, παύει πλέον νὰ γίνεται λόγος περὶ Τίγριδος !

Παράδοξα ! . . ὅλα παράδοξα καὶ ἀνεξήγητα ! . . Ὁ Τίγρις ἀναμφιδόλως εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, εἶχε σωθῇ ἐκ τῆς δολοφονικῆς καταπτώσεως τῶν βράχων καὶ τέλος εἶχεν εὗρῃ τὸν θάνατον κατὰ τὸν σεισμόν, μετὰ τοῦ πλείστου τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Αὐτὰ ἦσαν ἀναμφίβολα. Ἐπαναλαμβάνω ὅμως, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ οἱ πέντε ναῦται τῆς Ἰάνας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρισκοντο μετὰ τῶν σκελετῶν ἐκείνων, διότι γνωρίζομεν καλῶς, ὅτι ἔξω κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάττερσον, ἦτοι πρὸ ἐπτὰ μηνῶν, ἐνῶ ὁ σεισμὸς εἶχε συμβῇ πρὸ ὀλοκληρῶν ἐτῶν !

Μετὰ τρεῖς ὥρας εὕρισκόμεθα πλέον ἐπὶ τοῦ Ἀλβανίου.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐκλείσθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ δὲν ἐφάνη οὔτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἐσπύλοντο, ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ σεβασθῇ τὴν λύπην του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐξήγησα νὰ τον ἐπανιδῶ.

Τὴν ἐπαύριον, ἠθέλησα νὰ ἐξερευνησῶ καὶ πάλιν τὴν νῆσον, καὶ παρεκάλεσα τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μου τὴν λέμβον. Ὁ Τζέμ Βέστ συγκατετέθη, λαβὼν πρὸς τοῦτο τὴν ἀδειαν τοῦ πλοίαρχου, ὁ ποῖος ὅμως ἠρνήθη νὰ με συνοδεύσῃ.

Ὁ Χούντ, ὁ ναύκληρος, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, τέσσαρες ναῦται καὶ ἐγώ, εἰσήλθομεν εἰς τὴν λέμβον, ἄοπλοι, ἅφ' οὗ οὐδεὶς φόβος ὑπῆρχε πλέον.

Ἀπεβίβάσθημεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, καὶ ὁ Χούντ διηυθύνθη πάλιν πρὸς τὸν λόγον τοῦ Κλόν-Κλόν. Ἠθέλαμεν τώρα νὰ ἐξερευνησῶμεν τὸν τόπον, ὅπου συνέβη τὸ ἀπαισίον ἐκεῖνο δράμα, ἡ κατάρρευσις τῶν βράχων. Ἀλλ' οὔτε ἡ χαράδρα ὑπῆρχε πλέον, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσελθῇ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, μετὰ τὸν Δίρκ Πέτερς καὶ μετὰ τὸν Ἀλλεν, διὰ νὰ δρέψουν λεπτοκαρύα, οὔτε τὸ ὕψωμα, τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο δῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνελθόντες κατόπι ἐπεσκόπησαν τὴν περιόχην καὶ εἶδον εἰς τὸ πέλαγος τὴν ἐφοδὸν τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τῆς Ἰάνας.

Ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του. Ὁ Τζέμ Βέστ ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του, περιφερόμενος εἰς τὴν πρύμνην. Ἐκάθησε παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, προσβλέπων τὴν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ὡχρὸς καὶ ἡλλοιωμένος. — Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἤσυχον τὴν συνείδησίν μου, ὅτι ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμω ! Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του οὐδεμία πλέον ὑπάρχει ἐλπίς. Τετέλεσται ! Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν ἄπρακτοι !

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη καὶ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν νῆσον Τσάλαλ. — Πρέπει νὰ φύγωμεν, πρίν μας εὗρῃ ἐδῶ ὁ χειμὼν . . . Τζέμ, αὐριο τὸ πρῶτ' ἰσχυρὸν πλῆθος. — Καὶ τὸν Πύμ ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ ; . . . ἀντήχησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία τραχεῖα φωνή. Ἀ, τὴν ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὴν τὴν φωνήν ! Ἦτο ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀκούσῃ εἰς τὸ ὄνειρόν μου !

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Χούντ, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῆς θαλάσσης. — Λοιπὸν, Χούντ ; τῷ εἶπα. Δὲν μου ἀπήντησε ! δὲν ἐστρέψε κατὰ τὴν κεφαλὴν.

— Τί θὰ κάμωμεν ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησα, ἐγγίσας τὸν ὦμόν του. Ἐστράφη τότε καὶ μοὶ ἔρριψε βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἰσέδυσεν εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. . .

— Ἐλα λοιπὸν Χούντ, ἀνέκραξεν Οὐρλιγκερλῆς· τί διάβολο ! ρίζες ἔρριξε ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ βράχο ; Δὲν βλέπει τὸν Ἀλβανίου πού μας περιμένει . . . Ἐλα, δρόμο ! . . . Καὶ αὐριο θ' ἐκινήσουμε . . . Τίποτε πειὰ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐδῶ !

Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὰ τρέμοντα χεῖλη τοῦ Χούντ ἐπανελάθον τὴν λέξιν «τίποτε» ἐνῶ ἡ ὄψις του, ἡ στάσις του ὅλην διαμαρτύρετο κατὰ τῶν λόγων τοῦ ναυακλήρου.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του. Ὁ Τζέμ Βέστ ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του, περιφερόμενος εἰς τὴν πρύμνην. Ἐκάθησε παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, προσβλέπων τὴν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ὡχρὸς καὶ ἡλλοιωμένος. — Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἤσυχον τὴν συνείδησίν μου, ὅτι ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμω ! Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του οὐδεμία πλέον ὑπάρχει ἐλπίς. Τετέλεσται ! Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν ἄπρακτοι !

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη καὶ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, πρίν μας εὗρῃ ἐδῶ ὁ χειμὼν . . . Τζέμ, αὐριο τὸ πρῶτ' ἰσχυρὸν πλῆθος. — Καὶ τὸν Πύμ ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ ; . . . ἀντήχησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία τραχεῖα φωνή. Ἀ, τὴν ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὴν τὴν φωνήν ! Ἦτο ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀκούσῃ εἰς τὸ ὄνειρόν μου !

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Χούντ, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῆς θαλάσσης. — Λοιπὸν, Χούντ ; τῷ εἶπα. Δὲν μου ἀπήντησε ! δὲν ἐστρέψε κατὰ τὴν κεφαλὴν.

— Τί θὰ κάμωμεν ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησα, ἐγγίσας τὸν ὦμόν του. Ἐστράφη τότε καὶ μοὶ ἔρριψε βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἰσέδυσεν εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. . .

— Ἐλα λοιπὸν Χούντ, ἀνέκραξεν Οὐρλιγκερλῆς· τί διάβολο ! ρίζες ἔρριξε ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ βράχο ; Δὲν βλέπει τὸν Ἀλβανίου πού μας περιμένει . . . Ἐλα, δρόμο ! . . . Καὶ αὐριο θ' ἐκινήσουμε . . . Τίποτε πειὰ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐδῶ !

Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὰ τρέμοντα χεῖλη τοῦ Χούντ ἐπανελάθον τὴν λέξιν «τίποτε» ἐνῶ ἡ ὄψις του, ἡ στάσις του ὅλην διαμαρτύρετο κατὰ τῶν λόγων τοῦ ναυακλήρου.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του. Ὁ Τζέμ Βέστ ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του, περιφερόμενος εἰς τὴν πρύμνην. Ἐκάθησε παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, προσβλέπων τὴν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ὡχρὸς καὶ ἡλλοιωμένος. — Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἤσυχον τὴν συνείδησίν μου, ὅτι ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμω ! Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του οὐδεμία πλέον ὑπάρχει ἐλπίς. Τετέλεσται ! Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν ἄπρακτοι !

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη καὶ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, πρίν μας εὗρῃ ἐδῶ ὁ χειμὼν . . . Τζέμ, αὐριο τὸ πρῶτ' ἰσχυρὸν πλῆθος. — Καὶ τὸν Πύμ ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ ; . . . ἀντήχησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία τραχεῖα φωνή. Ἀ, τὴν ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὴν τὴν φωνήν ! Ἦτο ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀκούσῃ εἰς τὸ ὄνειρόν μου !

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Χούντ, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῆς θαλάσσης. — Λοιπὸν, Χούντ ; τῷ εἶπα. Δὲν μου ἀπήντησε ! δὲν ἐστρέψε κατὰ τὴν κεφαλὴν.

— Τί θὰ κάμωμεν ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησα, ἐγγίσας τὸν ὦμόν του. Ἐστράφη τότε καὶ μοὶ ἔρριψε βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἰσέδυσεν εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. . .

— Ἐλα λοιπὸν Χούντ, ἀνέκραξεν Οὐρλιγκερλῆς· τί διάβολο ! ρίζες ἔρριξε ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ βράχο ; Δὲν βλέπει τὸν Ἀλβανίου πού μας περιμένει . . . Ἐλα, δρόμο ! . . . Καὶ αὐριο θ' ἐκινήσουμε . . . Τίποτε πειὰ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐδῶ !

Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὰ τρέμοντα χεῖλη τοῦ Χούντ ἐπανελάθον τὴν λέξιν «τίποτε» ἐνῶ ἡ ὄψις του, ἡ στάσις του ὅλην διαμαρτύρετο κατὰ τῶν λόγων τοῦ ναυακλήρου.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του. Ὁ Τζέμ Βέστ ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του, περιφερόμενος εἰς τὴν πρύμνην. Ἐκάθησε παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, προσβλέπων τὴν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ὡχρὸς καὶ ἡλλοιωμένος. — Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν. Ἐγὼ ἤσυχον τὴν συνείδησίν μου, ὅτι ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμω ! Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του οὐδεμία πλέον ὑπάρχει ἐλπίς. Τετέλεσται ! Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν ἄπρακτοι !

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη καὶ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, πρίν μας εὗρῃ ἐδῶ ὁ χειμὼν . . . Τζέμ, αὐριο τὸ πρῶτ' ἰσχυρὸν πλῆθος. — Καὶ τὸν Πύμ ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ ; . . . ἀντήχησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία τραχεῖα φωνή. Ἀ, τὴν ἐγνώριζα ἐγὼ αὐτὴν τὴν φωνήν ! Ἦτο ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀκούσῃ εἰς τὸ ὄνειρόν μου !

Διὰ τοῦτο ἡ σημερινή μου ἐπιστολὴ ἔχει διαστάσεις ἐπιστολικοῦ δελταρίου. . .

— Λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, — τί ἄλλο νὰ σας εἶπω ; — σὰς συγχαίρω καὶ σας εὐχομαι τὴν αὐτὴν καὶ ἀνωτέραν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλον σας τὸν βίον.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σκέψου δυὸ φορὲς καὶ τρεῖς ὅ,τι σου ἐλθῇ εἰς τὸν νοῦν . . . καὶ τὴν συμβουλὴν ἂν μὴ ποῖς νὰ ζητῇς καὶ κανενοῦ.

Μὰ σεῖς, που εἰσάσθε παιδιὰ, ἐρωτήστε τὸν Παπποῦ, κ' ἐρωτήστε τὴν Γιαγιά ; πῶς νὰ τρέξετε καὶ ποῦ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΒΡΑΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 211)

Καὶ πάλιν ἐπέρασον ἔτη πολλά.

Ὁ κύριός της ἀπέθανεν, ἡ χήρα ἐζούσε δύσκολα· δὲν ἤμπορουσε πλέον νὰ ἔχῃ ὑπὲρ τῆς ἀλλοῦ ἡ Σάρα δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν· ἦτο ἡ βοήθεια εἰς τὴν ἀνάγκην, αὐτὴ διέτρεχε τὰ πάντα, εἰργάζετο ἕως τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἔφερε χρήματα εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν της. Συγγενεῖς, διὰ νὰ βοηθήσουν τὴν οἰκογένειαν, δὲν ὑπῆρχον, καὶ ἡ κυρία ἐγένετο καθ' ἡμέραν πλέον ἀσθενής καὶ ἔμενε μῆνας εἰς τὴν κλίνην.

Ἡ Σάρα ἠγγρύπνει, ἐπεριποιεῖτο τὴν ἀσθενῆ καὶ ἦτο, ἐν τῇ γλυκύτητι καὶ τῇ ἀγάπῃ της, ἡ εὐλογία τοῦ οἴκου.

«Ἐκεῖ εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον» εἶπεν ἡ ἀσθενής. «Διάβασέ μου αὐτὴν τὴν ἀτελείωτην βραδυὰν κατ' ἐγὼ τὴν ἡμέραν πάλιν νὰκούσω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ!»

Καὶ ἡ Σάρα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν. Εἰς τὰ σταυρωμένα χεῖρα της ἐκρατοῦσε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ διὰ τὴν ἀσθενῆ. Συχνὰ τῆς ἤρχοντο δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ἐν τούτοις ὅλοένα ἐγένοντο καθαρώτερα, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν της ὅλοένα ἐγένετο μεγαλύνων φῶς. «Μητέρα, τὸ παιδί σου δὲν θὰ βαπτισθῇ, τὸ ὄνομά του δὲν θὰ προστεθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Χριστιανῶν· αὐτὸ ἐξήγησες, αὐτὴν τὴν πίστιν θὰ σοῦ τὴν τηρήσω, ἐν αὐτῇ εἰμὲθα ἐν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς. Ἀλλ' ὕψιλότερα ἀπ' αὐτὴν εἶνε — εἶνε ἡ ἐνότης, μεγαλητέρα ἐν τῷ Θεῷ. Αὐτὸς εἶνε πληρόν μας καὶ πέραν τοῦ θανάτου. — Αὐτὸς καταβαίνει κατὰ εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅσους ἔκαμε νὰ διψάσουν, τοὺς χορταίνει μὲ τὸν πλοῦτόν του. Ὡ ! καὶ ἐγὼ τὸ ἐννοῶ τώρα, — δὲν ἠξέρω ὅμως πῶς συνέβη ! — ἐν

νοῦ ὅτι ὅλα εἶνε ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ !»

Καὶ ἔτρεμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ. . . Ἡ βαπτισμὰ φλογὸς εἰσέδυσεν δι' ὅλον τὸν νοῦν της μὲ δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ποιεῖτο νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

«Δυστυχισμένη Σάρα !» εἶπαν τότε «ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀυπνία ἐξήντηλσαν ἐντελῶς τὰς δυνάμεις της.»

Καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἐργαζομένων. Ἐκεῖ ἀπέθανεν. Ἐκεῖθεν δὲ τὴν ἔφεραν εἰς τὸν τάφον της· ὅχι ὅμως εἰς τὸ νεκροταφε

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ Γ' ΑΥΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΕΝ ΜΕΓΑ ΣΧΕΔΙΟΝ ΥΠΟ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΝ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ. — ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΡΥΤΑΣ

Από της 1ης Ιανουαρίου 1899 η «Διάπλασις» θα εκδίδεται καθ' εβδομάδα διπλή, ήτοι με 16 σελίδας του ίδιου σχήματος και με εξώφυλλον χρωματιστόν, αντί δραχμῶν 14 κατ' έτος διὰ τὸ ἑξωτερικόν, καὶ φράγκων 16 διὰ τὸ ἑξωτερικόν, ἂν 2000 τοῦλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς τῷ θελήσῃ ἀνανεύσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν νύξημένων πρὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1898.

ΚΑΙΡΟΣ τῶν λόγων παρήλθε καὶ ἀπὸ σήμερον εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τὸ στάδιον τῶν ἔργων. Ἡ πρότασις τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ περὶ αὐξήσεως τοῦ φύλλου μας διὰ τῆς ἀναλόγου αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, ἀφ' οὗ ἐπὶ ὀλόκληρον ἔξαμηνίαν συνεζητήθη καὶ ἐσχολιάσθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, σήμερον τίθεται ὑπὸ ἑμπερακτον ψηφοφορίαν. Τὸ μέγα σχέδιον, ὑπὲρ τοῦ οὐοίου ἐξ ἀρχῆς ἐφάνητε τὸσον καλὰ διατεθειμένοι, — καὶ ἤτο φυσικόν

μαγικῶν εἰκόνων, γελοιογραφῶν, ἀνεκδότων, παιγνίων, κτλ. κτλ. Φαντασθῆτε τὴν μαγίαν τῆς Ἀλληλογραφίας, ὅταν θὰ ἔχωμεν τὸσον τόπον, τὸν πλοῦτον τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, τὸ πλῆθος τῶν Δικωνισμῶν καὶ τῶν ἄλλων καινοτομιῶν καὶ ἐκπλήξεων, αἱ ὁποῖαι μόνον δι' ἑλλειψιν χώρου δὲν γίνονται σήμερον! Καὶ τότε... ἂς ἔλθουν νὰ παραβγῶν μαζί μας οἱ κύριοι Βουλγαρόπαιδες μετὸν «Μικρὸν Ἀστέρα» τῶν, καὶ ἂς γράψῃ πάλιν τὸ Χρυσόψαρο, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν ἰδίαν φιλοτιμίαν! Ἀλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται νὰ καταστρώσωμεν τὸ πρόγραμμα τοῦ 1899. Θὰ το ἴδῃτε ἐν καιρῷ καὶ θὰ το θαυμάσετε, ἂν, ὡς ἐλπίζω, πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. Σήμερον πρόκειται μόνον νὰ ἴδω διὰ τῆς ἑμπράκτου ψηφοφορίας, ἂν το ἐπιδοκιμάσετε, δηλαδή ἂν θὰ γίνῃ. Καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ το γνωρίζω ὀριστικῶς τέσσαρας τοῦλάχιστον ὑφῆνας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους διὰ νὰ ἔχω καιρὸν νὰ προετοιμασθῶ ἐν τῷ μεταξύ διὰ τὴν διπλὴν ἐκδοσιν, — προετοιμασία, ἡ ὁποία, τὸ μαντεύετε καὶ χωρὶς νὰ σὰς το εἶπω, ἀπαιτεῖ δαπάνην καὶ χρόνον, — διὰ τοῦτο σὰς προσκαλῶ νὰ ψηφίσετε τὴν πρότασιν ἀπὸ δήμερον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

ΟΡΟΙ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Α'. — Ὅσοι παραδέχονται νὰ ἐκδίδεται ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» μετὰ 16 σελίδας καὶ μ' ἐξώφυλλον καθ' εβδομάδα, ὁφείλουν, συμπληροῦντες καταλλήλως τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ψηφοφορίας νὰ πέμψουν συνδρομὴν διὰ τὸ ἔτος 1899 ἐκ δραχμῶν 14 οἱ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ καὶ ἐκ φράγκων χρυσῶν 16 οἱ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ. Ἡ συνδρομὴ αὕτη πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου πρὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ἥτοι μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. — Θὰ παρακαλέσω ἰδιαιτέρως τοὺς φίλους μου νὰ μὴ ἀναμένουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσκολεῖ πολὺ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μου κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐκάστης προθεσμίας. Μία παροιμία λέγει «ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν αὐγὴν φαίνεται» καὶ τὴν καλὴν αὐτὴν αὐγὴν ἐπιθυμῶ νὰ ποτελέσουν οἱ προθυμότεροι ἐκ τῶν φίλων μου, χωρὶς νὰ ναναιμῶν τὴν ἐσπεράν.

Β'. — Ἀν 2000 τοῦλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἀποστείλουν ὡς ἄνω τὴν ἔγκρισίν των, ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου θὰ πορασισθῇ ὀριστικῶς καὶ τὸ καταβληθὲν ποσὸν τῆς συνδρομῆς θὰ ἔχῃ τότε καλῶς. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφησομένων θὰ εἴνε κατώτερος, — ὅτε, ἀπορριπτομένης τῆς προτάσεως, τὸ φύλλον καὶ ἡ συνδρομὴ θὰ μείνουν κατ' ἀνάγκην ὡς ἔχουν νῦν, — τὸ ὑπερβάλλον τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ τῆς συνδρομῆς δὲν θὰ ἐπιστραφῇ πρὸς τὸν ἐγγραφέντα, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, ἡ θάνανεωθῇ ἡ συνδρομὴ του διὰ τὸ μεθεπόμενον ἔτος 1900, ἢ θὰ τῷ στα-

λοῦν, ὅταν θελήσῃ, ἴσης ἀξίας τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, — κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν θὰ δηλώσῃ ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ τοῦ Δελτίου τῆς Ψηφοφορίας. Οἱ τόμοι οὗτοι θὰ παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτὸν μετὰ ἐκπτώσιν εἰκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς των τιμῆς. Ἐκτὸς τῶν τόμων, παραχωροῦνται καὶ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν καὶ φάκελλοι χαρτοῦ Λύσεων, ἀλλὰ ταῦτα ἀνεῦ ἐκπτώσεως.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. — Δύο χιλιάδες συνδρομητῶν δὲν ἀρκοῦν νὰ καλύψουν ἐντελῶς τὴν ἐτήσιαν δαπάνην, τὴν ὁποίαν θὰ παιτήσῃ ἡ διπλὴ ἐκδοσις. Ἄν ὅμως ἐγγραφῶν τόσοι μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου, ὑπάρχει βέβαιος ἐλπίς νὰ ἐγγραφῶν καὶ ἄλλοι μέχρι τοῦ Νέου ἔτους, ὥστε ἡ διπλὴ ἐκδοσις ἀποφασίζεται οὕτω ἀνεῦ κινδύνου ζημίας.

Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τοῦ σχεδίου, τὰ περισσεύοντα χρήματα τῆς συνδρομῆς δὲν θὰ ἐπιστραφῶν, διότι τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον. Φαντασθῆτε ἑξῆς νὰ ναναιμῶσιν χίλιοι ἢ χίλιοι πεντακόσιοι. Εἶνε δυνατόν νὰ ναναιμῶσιν ἡ Διάπλασις τὴν εὐθύνην τῆς ἀσφαλοῦς ἐπιστροφῆς τῶν μικρῶν ποσῶν καὶ εἰς τόσους ἀνθρώπους; Νὰ στείλῃ δηλαδή διαιμῆς χιλιάς πεντακοσίας συστημένας ἐπιστολάς; Θὰ ἤτο φοβερόν νὰ το συλλογισθῇ κανεὶς. Μόνον οἱ ἐν Ἀθήναις θὰ ἤδύναντο εὐκόλως νὰ παραλάβουν τὰ ἐπιστρεφόμενα χρήματα ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλὰ τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ ὑπαχθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ γενικὸν μέτρον. Ὅθεν τὰ χρήματα δὲν θὰ ἐπιστραφῶν εἰς οὐδέναν ἀνεῦ ἐκπτώσεως.

Γ'. — Οἱ μέλλοντες νὰ ψηφίσουν ἐμπράκτως ὑπὲρ τῆς Προτάσεως, δὲν θὰ θεωρηθῶν ἀπλῶς συνδρομηταί, ὅπως οἱ ἄλλοι, οἱ μετὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν προθεσίαν ἐγγραφησομένοι· ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τῆς ψήφου των ταύτης θὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ ἰδρυνθῇ ἡ δεκαεξαετιδίου Διάπλασις, διὰ τοῦτο θὰ ὀνομασθῶν

ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως, θὰ τύχουν τῶν ἐξῆς ἀμοιβῶν καὶ προνομίων:

α') Θὰ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματά των εἰς ἰδιαιτέραν Στήλην Τιμῆς, κατὰ σειρὰν αὐξήσαντος ἀριθμοῦ ἐγγραφῆς (ἡ-

τοι, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θάνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν του πρῶτος, θὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Στήλην πρῶτος)

β') Εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν θάνανεωθῇ μετὰ ἄλλον ἰδιαιτέρον, τὸ ὁποῖον θὰ κοπῇ ἐπιτηδεύς, φέρον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως τὴν εἰκόνα τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας τὰς λέξεις «Τοῖς Ἰδρυταῖς τῆς Γ' Περιόδου».

γ') Ἐπὶ μίαν ἔξαμηνίαν, ἀπὸ 1ης Ιανουαρίου μέχρι τῆς 3ης Ιουνίου 1899, ἕκαστος Ἰδρυτῆς θὰ δικαιούται νὰ λαμβάνῃ τὰ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντα καὶ ἐκδοθησόμενα βιβλία, ἥτοι τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, μετὰ ἐκπτώσιν εἰκοσι τοῖς ἑκατὸν.

Εἰς ταῦτα προσθέτω, ὅτι καὶ οἱ Ἰδρυταί θὰ ἐπωφεληθῶν πάντων τῶν προνομίων, τὰ ὁποῖα θὰ ὀρισθῶν, ὅπως κατ' ἔτος, διὰ τοὺς συνδρομητάς, τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων κτλ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. — Ὁ αὐξων ἀριθμὸς τῆς ἐγγραφῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἕκαστος θάναγεφῇ εἰς τὴν Στήλην Τιμῆς, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐπὶ τῆς Ἀποδείξεως Πληρωμῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ τῷ στείλω ἅμα τῇ παραλαβῇ τῶν χρημάτων.

Καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί τοῦ 1899, ὅσοι τυχὸν θὰ ἐγγραφῶν διὰ ἔσπερωματος μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἐ. ἔ., πληρόντες 14 δραχμάς ἢ 16 φράγκα θὰ καταταχθῶν μεταξύ τῶν Ἰδρυτῶν, μετὰ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, καὶ μετὰ τὰ προνόμια.

Καὶ τώρα, ἂς ἀναμείνωμεν τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς ἑμπράκτου Ψηφοφορίας... Ἀ, εἶνε πολὺ δικαία ἡ ἀνυπομονησία μας! Μεταξὺ τῶν τῶσων ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων, θὰ εὑρεθῶν δύο, δύο μόνον χιλιάδες, ἔχοντες τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν νὰ γίνων Ἰδρυταί τῆς Γ' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως; Θὰ πραγματοποιηθῇ λοιπὸν τὸ Μέγα Σχέδιον; Ἀπὸ τοῦ προσεχούς ἔτους θὰ ἔχωμεν τὸ φυλλάδιον, ὅπως τὸ ὀνειρευόμεθα; Εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἐξέλευσιν νικηταί;

Καὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς μητρικῆς ψυχῆς μου, ἡ Ἑλπίς, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων μου, ἀποκρίνεται: Ναί! Ναί! Ναί!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΜΑΡΓΑΡΩ;

Εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κυρίου Καθηγητοῦ, ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν του ἐπίβλεψιν, τὰ τρία του παιδιὰ, ὁ Πλάτων, ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἰριγένεια, μελετοῦν διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Ὁ ἥλιος ἔχει δύση. Διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσερχεται ἀσθενέστατον φῶς. Εἶνε πλέον ἑσπέρα.

— Μπαμπά, ἐσκοτείνιασε· εἶπεν ἡ Ἰριγένεια αἰφνης ἐγερθεῖσα· δὲν βλέπουμε πειὰ νὰ μελετήσουμε.

— Ἐ, ἀρκεῖ γιὰ σήμερα ἡ μελέτη· εἶπεν ὁ καθηγητής. Πάμε νὰ κάμουμε ἕνα γύρο ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπεν ἡ Μαρία· ἐγὼ θὰ ρίψω μιὰ ματιὰ ἐπὶ τὴν «Διάπλασιν» ποῦ ἤλθε αὕτη τὴ στιγμὴ. Ἐχει μάλιστα καὶ μίαν Προκήρυξιν διὰ τὴν Πρότασιν τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ, καὶ ἐννοῶ νὰ τὴν διαβάσω ἀμέσως. Μένδιαφέρει πολὺ αὐτὸ τὸ ζήτημα· Ἰριγένεια, φώναξε τὴν Μαργαρώ νὰ φέρῃ φῶς.

— Περιττὸν, εἶπεν ὁ κύριος Καθηγητής. Νὰ ἡ Μαργαρώ μετὰ τὴ λάμπα. Τὸ ἤκουσε καὶ ἤλθε μόνη της.

— Ἀστειεύεσθε, καλὲ μπαμπά; ἀνέκραξαν καὶ τὰ τρία παιδιὰ ἐν χορῷ. Ποῦ εἶνε ἡ Μαργαρώ; Ἐμεῖς δὲν βλέπουμε τίποτε!

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαργαρώ! Καὶ δὲν τὴν βλέπετε μπροστά σας;

Τὴν βλέπετε τοῦλάχιστον σεῖς, καλοὶ μου φίλοι;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINSONS ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 212)

— "Ε, γιατί κλαίτε τώρα; εἶπεν ἡ Μαρία. "Εννοία σας, κ' ἐγὼ θὰ τα δι-
ορθώσω ὅλα.

— Καὶ ποῦ θὰ τα βάλης; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Στὴ σιταποθήκη! . .
Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ἀπεκρίθη νέα
συναυλία θρήνων.

— Μὰ ὅχι! στὴν παλὰ σιταποθήκη,
ἀνόητοι! Θὰ σας βάλω 'ς αὐτὴν ἐδῶ,
ποῦ εἶνε ἀπὸ πάνω μας, μ' ἓνα παχὺ
καὶ ζεστὸ στρώμα ἀπὸ χόρτον, ποῦ ἡμ-
πορούσα νὰ κοιμηθῶ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ἀ-
κόμη.

— Κ' ἐγὼ! εἶπεν ὁ Δημητράκης.

— Κ' ἐγὼ! εἶπεν ὁ Πετράκης.

— Θέλουμε νὰ κοιμηθούμε ὅλοι
μαζί!

Καὶ τὰ τρία ἀγοράκια ἐφαίνοντο κα-
τενθουσιασμένα μὲ αὐτὸ τὸ σχέδιον.

— "Οχι· σεῖς οἱ δύο θὰ κοιμηθῆτε
εἰς τὰ δωμάτιά σας, εἶπεν ἡ οἰκοδέ-
σποινα· ἂν θέλετε μόνον, ἔλατε μαζί μου
νὰ βάλουμε τὰ παιδιά νὰ πλαγιάσουν.

— Καὶ πῶς θὰ τα ξεμπερδέψουμε ὅ-
στερα μὲ τὸν κ. Δήμαρχον; ἠρώτησεν ὁ
Ἐνωμοτάρχης.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀ-
πήντησεν ἡ Μαρία. Θὰ πάγω μόνη μου
νὰ βρῶ τὸν κύριον Μοίραρχον, ἐν ἀνάγκῃ,
καὶ αὐτὸς θὰ μὰς τα διορθώσῃ ὅλα.

"Α, ἔχει ὑποχρεώσεις εἰς ἐμὲ ὁ κύριος
Μοίραρχος, γιατί μιὰ φορὰ ποῦ ἦταν
ἄρρωστη ἡ γυναῖκά του, ἐγὼ ἐπῆγα καὶ
ἐπεριποιήθηκα τὰ παιδιά του καὶ τὸ
σπίτι του... Ἐλάτε λοιπόν, παιδιά. "Α-
ριστερὰ, ἐμπρός! μὰρς! Σὺ, Πετρά-
κη, πήγαινε πρῶτα νὰ πάρῃς μιὰ κου-
βέρτα ἀπὸ τὴ δουλάπα, καὶ ὕστερα ἔρ-
χεται μαζί μας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ φυλακίσις
μετεβλήθη εἰς διασκέδασιν. Μὲ μεγάλην
εὐθυμίαν καὶ τὰ τέσσαρα παιδιά ἀνέβη-
σαν τὴν κλίμακα, καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασαν
τὰ δύο πατώματα τῆς οἰκίας, εὐρέθησαν
ἐνώπιον μιᾶς θύρας, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν
ἡ Μαρία. Τὸ δωματίον ἐκεῖνο ἦτο εὐά-
ερον καὶ καθαρώτατον, εὐωδίαζε δὲ ἀπὸ
τὸ ἄχυρον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐκεῖ-
μέσα ἐν ἀφθονίᾳ. Ἀπὸ αὐτὸ κατεσκεύασαν
δύο στρώματα, παχέα καὶ μαλακώτατα,
καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἶχαν εἰς
τὸ σπήλαιον.

— Τώρα, παιδιά, ξαπλωθῆτε! εἴ-
πεν ἡ Μαρία· ἐγὼ μόνη μου θὰ σας
σκεπάζω.

Καὶ στραφεῖσα, εἶδε καὶ τὰ τέσσαρα
παιδιά γονατισμένα. Ἐκαμναν μαζί τὴν
προσευχὴν των.

— "Α, τώρα πεῖθ' ἔχω καμμίαν

ἀμφιβολίαν... ἐσκέφθη ἡ ἀγαθὴ γυναῖ-
κα. Εἶνε καλὰ παιδιά, καὶ οἱ γονεῖς των
πρέπει νὰ ἦσαν πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι.

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Μη-
λιά κατεκλήθησαν, ἡ Μαρία τοὺς ἐσκέ-
πασε μὲ τὴν κουβέρταν καὶ τοὺς εἶπε:

— Καληνύκτα, παιδιά μου! ὕπνον ἐ-
λαφρόν! . . καὶ μὴ φοβᾶσθε καθόλου.

"Αν σας συμβῇ τίποτα, δὲν ἔχετε παρὰ
νὰ φωνάξετε, καὶ ἀμέσως θὰ βρεθῶ
κοντὰ σας.

"Ομως δὲν συνέβη τίποτε. Ἀπεναν-
τίας τὰ παιδιά ἐπέρασαν τὴν νύκτα
λαμπρὰ. Καὶ ὅταν πρωτὶ-πρωτὶ ὁ Δημη-
τράκης ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς σιτα-
ποθήκης, εὗρε τοὺς φίλους του εἰς τὸ
πόδι.

Ἡ Μηλιά ἐκτενίζετο, ὁ Γιαννάκης
ἔδενε τὰ ὑποδήματά του. Ἀλλὰ τὰ ἐν-
δύματα τῶν μικρῶν ὁδοιπόρων ἦσαν τὸ
συν ζαρωμένα, τὸσον λερωμένα, τὰ ὑ-
ποδήματά των τὸσον ἐφθαρμένα ἀπὸ τὸν
δρόμον, ποῦ σου ἔκαμαν λύπην νὰ τα
βλέπῃς. . . Καὶ αὐτὸς ὁ Δημητράκης
ἐξέπλάγη, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας τοὺς μικροὺς τοὺς φίλους, σὰν
ζητιανῶνα μὲ τρυπημένα παπούτσια. . .

— "Ο μπαμπὰς σας γυρεύει. Πάμε
κάτω; τοῖς εἶπεν.

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

«Μπορεῖς νὰ τα κρατήσῃς ἐδῶ; "Οχι
βέβαια. Τότε λοιπόν, Μαρία μου, πρέ-
πει νὰ φύγουν. . .»

Ἡ Μηλιά καὶ ὁ Γιαννάκης τὸν ἡ-
κολούθησαν.

Ὁ Ἐνωμοτάρχης καὶ ἡ σύζυγός του
συνωμίζουν ζωντανῶς.

— Παλχοδήμαρχε! ἐμουρμούρισε ἡ
Μαρία θυμωμένη.

— Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ! ἔκα-
μεν ὁ Ἐνωμοτάρχης, προσποιούμενος ὅτι
βήχη, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ ἡ ἀνευλαδὴς
φράσις τῆς συζύγου του περὶ τοῦ ἀνω-
τάτου ἄρχοντος τοῦ Δήμου.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς μολοντοῦτο ὑπῆρ-
ξε συγκινητικώτατος. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν
ποῦ ἄφησε τὸ σπίτι τῆς, ἡ Μηλιά οὐδέ-
ποτε ἠσθάνθη τὴν λύπην, ὅσην τώρα,
ποῦ ἀπεχωρίζετο τοὺς καλοὺς ἐκείνους
ἀνθρώπους. Ἐβαλαν τὰ παιδιά καὶ ἐ-
προγευμάτισαν καλὰ, καὶ τοὺς ἔδωσαν
μερικὰς φρυγανιὰς μὲ βούτυρον, διὰ τὸν
δρόμον. Ἡ Μηλιά εὐχαρίστησε θεο-
μότατα τὴν Μαρίαν, ἐπῆρε τὸν Γιαννά-
κην ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀνοίξασα τὴν θύ-
ραν, ἐξῆλθε. . .

— Μὰ ποῦ πηγαίνουν; ἀνέκραξεν ἡ
Μαρία. Πρέπει νὰ τοὺς δεῖξῃ κανέναν
τὸν δρόμον.

— Ἀφ' οὗ δὲν μας ἠρώτησαν, θὰ
πῇ ὅτι δὲν θέλουν νὰ μάθῃ κανεὶς ποῦ
θὰ εἶνε αὐριοι, ἀπήντησεν ὁ Ἐνωμο-
τάρχης.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Πηγαίνουν 'στὸ Παρίσι, 'στῆς
θεῖας των τῆς Κατίνας; ἔτσι μοῦ εἶπεν
ὁ Γιαννάκης ποῦ τὸν ἠρώτησα! εἶπεν ὁ
Πετράκης.

— 'Στὸ Παρίσι! ; "Ω, ποτὲ δὲν θὰ
φθάσουν ὥς ἐκεῖ περὶ καὶ χωρὶς λε-
πτὰ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

ἐγὼ ἡμέλῃσαν νὰ στείλουν, μιμηθέντες
κατὰ τὴν ἑκφρασίν τοῦ Φιλλέληνος
Μιχαήλ τοῦ, τὰς μαρὰς παρθένους.
"Ολοι μετενοήσαμεν καὶ ἐλυπήθημεν πολὺ
διὰ τὴν ἀμέλειάν μας, καὶ ὑπεσχόμεθα νὰ
μὴν πάθωμεν πάλιν καὶ τὰ προσεχῆ Χρι-
στούγεννα, ὅ,τι καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα,
ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμεν νὰ βοηθῶμεν
εἰς τὸν ἔρανον, ὅσον τὸ δυνατόν περισσό-
τερον.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ κατορθωθῇ τί-
ποτε. Θὰ ἐνδυσθῶσι νὰ μὴν περισσότερα
παιδιά ἀπὸ πέρουσι, ἀλλὰ ὅχι ἀρκετὰ ὥστε
νὰ ἡμπορούμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι κατὰ ἐκά-
μαμεν τέλος πάντων. Ἐδῶ χρειάζεται πρα-
κτικότης, καὶ πρακτικὸς ἐλπίζω νὰ εἶνε ὁ
τρόπος τὸν ὁποῖον θὰ προτείνω, δηλαδή:

Ἐάν σὺ ἤθελες, καὶ ἐάν μερικαὶ συνδρομή-
τριά σου ἤθελον ἐπίσης, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ
ἰδρῶσαμεν ἐν ἐργαστήριον, ὑπὸ τὸ ὄνομα
«Εργαστήριον τῆς Διαπλάσεως» λειτουργ-
οῦν ἐν Ἀθήναις. Νὰ συνερχώμεθα μερικαὶ
συνδρομητρίαι μιᾶν φορὰν τὴν ἐβδομάδα,
εἰς ἓν οἰονδήποτε ὀρισθὲν μέρος, καὶ ἐκεῖ νὰ
ῤῥπώμεν ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἐορ-
τάς τῶν Χριστούγεννων σὺ νὰ διανεῖμης εἰς
τὰ πτωχὰ παιδιά. Οἱ συνδρομηταὶ σου θὰ
ἡδυνάτω νὰ συνεισφέρουν διδόντες χρήμα-
τα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀγοράζονται ὑφά-
σματα πρὸς κατασκευὴν ἐνδυμάτων.

Λοιπὸν τὸ παραδέχεσαι; θέλεις νὰ τὸ
εἰπῇς εἰς ὅλους τοὺς φίλους, καὶ εἰς ὅλας τὰς
φίλας σου;

Ἐάν ἡ πρότασίς μου θεωρηθῇ ἀξία προσ-
οχῆς, εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ σοῦ περιγράψω λε-
πτομερῶς τὸ σχέδιόν μου, διότι ὑπ' αὐτῆς
τῆς ιδέας καταχωρήμενη, ἔκαμα πολλὰς παρα-
τηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἐνταῦθα λειτουργούντος
«οὐνοῖο» τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν μαρτυρίαν
πολλῶν, ὅχι μόνον Κεφαλλήνων, ἀλλὰ καὶ
ξένων, εἶνε τὸ καλλίτερον ὅλων τῶν ἐν
Ἑλλάδι λειτουργούντων.

Μετὰ τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν, ἀνέμι-
ξα καὶ πολλὰς ἰδικὰς μου σκέψεις καὶ ιδέας,
ὡς πρὸς τὸν κανονισμόν, αἱ ὁποῖαι ἐάν εἶνε
καλὰί, θὰ ἡδυνάτω νὰ κάμουν τὸ «Ερ-
γαστήριον τῆς Διαπλάσεως» τὸ καλλίτε-
ρον τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ βλέπω ὅτι μὲ τὰς
ὀνειροπολήσεις μου ἐνόμισα ὅτι τὸ ἐργα-
στήριόν μας ἔγινεν ἡδὴ, καὶ ἤρχισα κατὰ
τὴν πολὺ ὀλίγον φιλοσοφικὴν συνήθειάν μου,
νὰ ἐνθουσιάζωμαι, ἐνῶ οὐδὲ κἀν ἡξέωρα
ἐάν ἡ πρότασίς μου θὰ γίνῃ ἀποδεκτή.

Ἀλλ' ἂς ἔχω ὑπομονήν, καὶ προπάντων,
ἂς ἐλπίζω. . .

Σὲ ἀσπάζομαι

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Νά, Φιρή, βλέπεις ἐδῶ μιᾶν οἰκογένειαν
κουνηλῶν; Νὰ ὁ μπαμπὰς, νὰ ἡ μαμμά, νὰ
τὰ παιδιά. . .

— Ἀρὲ ἡ νταντὰ ποῦ εἶνε; ἐρωτᾷ ἡ Φιρή.
Εὐστάθης ὑπὸ τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας

— Πήγαινε, Δημητράκη, γὰγορήσῃς ὀλίγα
αὐγά. Ἄν ἔχουν τῆς ὥρας πᾶρε δέκα, ἂν ἔχουν
παλαιὰ πᾶρε μόνον πέντε.

— Ἰσα-ἴσα, μαμμά, ἂν ἔχουν παλαιὰ θὰ
πᾶρε δέκα.

— Καὶ γιατί;

— Ἀμ τὰ μισὰ θὰ εἶνε κλοῦδια!

Εὐστάθης ὑπὸ τοῦ Νέου Ἡρακλέους

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

ΛΟΙΠΟΝ ἀπὸ σήμερον, ἡ Πρότασις τοῦ
Μικροῦ Τυμπανιστοῦ τίθεται ὑπὸ ἔμπρακτον
ψηφοφορίαν.

Ἀναγνώσατε μετὰ πάσης προσοχῆς τὴν ἐν
σελίδι 220 Προκήρυξιν. καὶ ὅσοι εἴθε ὑπὲρ
τῆς Προτάσεως, σπεύσατε νὰ συμμορφωθῆτε
μὲ τὰς ὁδηγίας μου.

Ἡ πρώτη δοκιματικὴ Ψηφοφορία, ὡς εἶδατε
καὶ σεῖς, εἶχε δόσῃ πολὺ ἐνθαρρυντικὰ ἀποτέλε-
σματα. Ἐν τούτοις μιὰ φίλη μου, ἐνθουσιάζου-
μαι εἰς ἡμέρας, καὶ ἔλαθε πολυπληθεῖς ἐπιστολάς,
ἐκφραζούσας ἐκπληξιν διὰ τὴν τόσῃ φιλομουσίαν
τῶν Βουλγαροπαίδων, καὶ ἐλπίζω ὅτι οἱ Ἑλ-
ληνόπαιδες διὰ φιλοτιμιῶν νὰ τοὺς φθάσουν
καὶ νὰ τοὺς περάσουν. «Τὸ ζήτημα καταστὰ
ἐθνικόν, μοῦ γράφει ἡ Πέτρα Σκανδάλου»

δρεῖον Κεφαλλήνα καὶ Ταπεινὴν Καρδίαν — τὸ Ἰσοστέφες Ἀστυ μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἰον, Ἑσπερίαν Ἀδραν, Ἀθίδα, Μικρὰν Μάγισσαν, Ἐτοι μάρτεσι καὶ Μὴν τοῦ πῆς-σέ-κα-ρένα — τὸ Φωτοδόλον Τόλον μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα Ἀνδρεῖον Κεφαλλήνα, Μικρὸν Τρυπανιστὴν, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ Φωτοδόλον Ἀστρον — ἡ Ἀεροναύτης τῶν Βοσγίων μετὰ τὸν Νέωνα Μπουφίδην, Ἐρετικὴν Γόνδολεν, Ἀγχαίαν Ἀρτέμιδα καὶ Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος — ὁ Ὑάλλων ῥύαξ μετὰ τὴν Σαρθὴν Νησιωτοπούλαν, Αἰγυμάλωτον Χελιδόνα Ἀνθιμμένην Ἀμυγδαλίαν, Καρδερίαν καὶ Λευκὴν Φουσταγέλλαν — ὁ Ἀνταῖος μετὰ τὸν Ἀφρόν τοῦ Νείλου, Γερραῖαν Σουλιώτισσαν, Θησέα καὶ Καρδερίαν — ὁ Κλεισθένης Γ. Φιλάρετος μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Λούσιον, Ἀρχιζιλιανὸν καὶ Δόν Κολοκύθαν Πάτερην, τὸ Μπουμπουνισμέον Μυαλό μετὰ τὸν Ὑάλλοντα ῥύακα — ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα μετὰ τὴν Γαληνιαν Θάλασσαν — ὁ Ἐθρικὸς Ὑμνος μετὰ τὴν Σαρθὴν Νησιωτοπούλαν, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Τίρι Λίρι, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην καὶ Πλοίαρχον Λάν Γκν — ὁ Ἀργυροτόκος Ἀπόλλων μετὰ τὴν Μυρσίνην, Ταγαρραῖαν Κόρην, Φιλοθάνατον, Ἰππότην τῶν Ἀρέμων καὶ Ἀφροσπεφωμένον Κῆμα — ἡ Χειμωιάτιχη Διακάδα μετὰ τὴν Μερόπην Μαρίνον, Χρυσόφαρον καὶ Ἀθανασίον Δραγάτην — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Δόν Κολοκύθαν Πάτερην καὶ τὸν Μελαγχολικὸν Ναύτην — ὁ Νέος Ἡρακλῆς μετὰ τὸν Ἐξερευνητὴν τῶν Ψευδωρύμων, Τριχυμώδη Μαλέαν, Ἀγχαίαν Ἀρτέμιδα, Ἀνθιμμένην Μερεξὴν καὶ Μελαγχολικὸν Ναύτην.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Νευτοπούλαν τῆς Ἀδρόν (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου σου) Σ. Θαλασσινόν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα (ὠραϊστάται αἱ Πνευματικαὶ σου Ἀσκήσεις· ἀναμνησὶ καὶ τὰς ἄλλας) Μπουμπουνισμέον Μυαλό (στέλλω μου πάντοτε) Ἐρυθρὰν Θάλασσαν (μετὰ γαῖαν τὸ καινούργιον σπινί!) Χρυσὴν Βεργίεσαν (βεβαίως, δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὰς Διαγωνισμὸν) Νεαρὰν Καλλιτέχνηδα (ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς καὶ ἀπὸ τὸν Πύργον καλὸ ταξίδι!) Ὁρέστην Μαρκαντωνάτον, Ἀγάπην Κοντορουχᾶ, Ἐλένην Τσοραποῦ, Σέλευκον τὸν Κεραννὸν (ἔλα ἐν τάξει) Φθινοπωρινὴν Νύκτα (διεθίσκω πρὸς τὸν κ. Φαῖδωνα ὅσα γράφεις καὶ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς) Ἐθρικὸν Ὑμνον (ὁρθότατα ὅσα γράφεις) Ἀργυροτόκον Ἀπόλλωνα (αὐτὸς, αὐτότατος) Ἀἶνον (σοῦ ἀνήντησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι δύνασαι νὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· ναι, προτιμῶ τὴν μαυρὴν μελάνην ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας) Γλυκὸ Φιλάκι (ὠραῖα ἀνήντησες πρὸς τὴν πετρίνην ἐκείνην κόρην) Μέλανα Ἀστέρα (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμὴν) Μικρὸν Κατεργάρην (κατ' ἀρχὴν αὐτὸ πού ζητεῖς δὲν ἐπιτρέπεται, παρ' ὅμως μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων) Κυματίζουσαν Θάλασσαν (τί ἀστεία κοιμῶμαι! μ' ἔκαμες κ' ἐγέλασα!) Χρυσόμαλλον Ἀέοντα (γράψε μου καὶ μὴ φοβεῖσαι, δὲν με κουράζεται) Φιλαμερικανίδα (ἡ ὁποία θά-ισοστηθίσῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ Erikoenig, τότε πολὺ τῆς ἤρεσε!) Ἀδριάναν Βλασσόπουλον (ὠραϊστάται αἱ μεταφράσεις σου· ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ ὅποια μόνον μου ἐκλέγω καὶ τὰ διδω πρὸς μετάφρασιν εἰς ὁρισμένους μου συνεργάτας) Ἐλεύθερον Ἐλληνα (δυστυχῶς ἀδυνατῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σου· μετ' ὀλίγον θὰ ἔσπευδον νὰ σε μιμηθῶν ὅλοι, καὶ τότε πού τότε; ὅλον τὸ φύλλον δὲν θὰ εἶχε τίποτε ἄλλο, εἰμὴ προκηρύξεις τοιοῦτον Διαγωνισμὸν) Κωστήακην Γ. Παππᾶν (σοῦ εὐχόμαι νὰ γίνῃς καὶ σὺ παππούς· καὶ

σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἄριστα) Ἐθελοντὴν Στρατιώτην (ὁ κ. Φαῖδων ἀναμνησὶ τὰς σκέψεις σου περὶ τοῦ ζητήματος τῶν αἰσθητικῶν Φαρμακείων) Ἀνταῖον, (ὁ ὁποῖος ἤξευρε 100 ψευδώνυμα, πᾶν, πᾶν!) Ὑάλλοντα ῥύακα (ἔστειλα) Συριατὴν Ἀμαζόνα (ἐπικροτοῦσαν τὴν πρότασιν τοῦ Μ. Τρυπανιστοῦ) Γλυκίαν Ἐλπίδα (καλὸ ταξίδι ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς) Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας (ἔπιασε ἡ εὐχή μου; ἐπιθυμῶ νὰ το μάθω) Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων (αἱ ἀπορίαι σου θὰ λυθῶν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ προσεχές ἔ. εἶνε πολὺ ὠραϊότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον!) Ἰριδα (τίποτε· ὁ Ἀνανίας καμμίαν φορὰν προσθέτει ἢ ἀφαιρεῖ, ἢ μεταβάλλει) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (δὲν πεiráζει ἢ το ἀκόμη καιρὸς, καὶ τὰ ἔστειλα) Ἀφρόν τοῦ Νείλου (ἔστειλα) Ἀρτέμιδα Χαλινόγλου (ἔστειλα) Δέαν (ὄχι, αἱ ἀδελφαὶ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρίαι μου· δὲν τὰς ἐγγράφεις;) Γ. Ε. Κρομμυδόπουλον, Κλεάνθη Ἀραστασιάνην, Βασίλειον Δ. Γαρζιούρη, Ζήνονα τὸν Στωϊκὸν (θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ σου ἀπαντήσω) Μ. Χιφζὴν (ἔστειλα) Κῆμα τῆς Πριγκίπου (τὸ Τρυγονάκι ἦτο εἰς τὴν Ἑλβετίαν· τώρα ἔρχεται νὰ περάσῃ τὰς διακοπὰς) Φόρδην-Μίρδην; Δελφίνα τοῦ Ἐξέστρου (περιμένω) Σοφὸν Πιτταχὸν (τὸ ζήτημα τὸ ἐλύσατε ὠραϊότατα μετὰ τὸν Γερραῖον Λέσβιον, ἄλλως ἤμποροῦσε νὰ ὑπερβουθῇ περισσότερον) Ἐλληνοπούλαν (πράγματι, πιθανὸν νὰ πετεινόμεν πρὸς καμμίαν ἄλλην, ἔχουσιν ψευδώνυμον ὁμοίον μετὰ τὸ ἰδικόν σου· ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἐνθυμούμαι) Ἀνθος τῆς Αὐγῆς (κατικωτάτα) Μπάμ-Μπούμ, Νέον Ἡρακλῆα (ἡ δημοσίευσίς τῶν Ἀποτελεσμάτων ἀργεῖ, διότι ἡ ἐξέλεξις τῶν λύσεων ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν) Φίλανθορ, Μέλλοντα Ἡρώα (σὲ συγχάρω!) Ζεβὰν (πολὺ μετὰ κολακεύουν αἱ τὸσον θερμαὶ σου ἐκφράσεις) Ἐλληνα Πυροβολητὴν (ἡ δαπάνη ἐκαλύφθη διὰ τοῦ γραμματισμοῦ σου· εἰς τὸ μέλλον ἔσο προσεκτικὸς) Ἐλληνικὴν Θάλασσαν, (ὅταν ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς μία λέξις, ὅταν πληροῖ ὅλους τοὺς ὅρους, δὲν πεiráζει καὶ ἂν δὲν συμφωνῇ μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὰς Ἀλφειοὺς) Ἀσπροποταμίτην (νὰπαντήσω εἰς τόσας ἐρωτήσεις ἀδύνατον· θέλω νὰ ψάξω ὁλοκλήρως ὥρα διὰ νὰ ἐξακριβώσω τόσα πράγματα) Ἀνναρ Γ. Κουλομπούλου, Μὴν-τα-ρωτᾷς, Μότιλον τὸν Μαρμαριτοφόρον (ἔχει καλῶς) Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυβιάδην (ἔστειλα καὶ ἀναμνησὶ τὸ ἀποτέλεσμα) Φιλόμουσον Παῖδα (κ' ἐδῶ κάμνει μία ζήτησι) Κυνηγὸν τῶν Ἀλπεων (χαίρω πολὺ πού εἶσαι τώρα καλὰ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς) Μικρὸν Πιανίσταν (αἱ Ἀσκήσεις γράφονται εἰς ἄλλο τεμάχιον χάρτου, ὅχι μετὰ τὴν ἐπιστολήν) Νικόλαον Βαβάκην, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ἡ ὀρθογραφία μόνον εἰς τοὺς Γρίφους δὲν τηρεῖται· καὶ εἰς τὰ Λογοπαίγνια) Ἀπόστολον Δ. Λαμπρίδην (ὀρεῖται 50 λεπτά διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς Διευθύνσεως) Τρυγονάκι (ἔλαβα τὴν κάρταν σου ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν· τώρα περιμένω ἀπὸ τὴν Νεάπολιν) Ἀγρυπολογιώτατον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 16 Ἀγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψαι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς ποικίλους, ὡς ἑκατὸς περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

559. Λεξιγρίφος.

Ἐὰν σύνδεσμον μετὰ νῆσον νὰ ἐνώσῃς δυνήθῃς ὅθ' ἀνῇ ἑνας ἀρχαῖος καὶ μεγάλος ποιητής

Ἐστάλη ὑπὸ Γραμματεῖου Α. Λαμαράτου

560. Στοιχειόγραφος.

Ποταμὸς ἀργυροδίνης
Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ πόλις;
Καὶ τὴν πόλιν, τί μου δίνει;
Ἄν τὴν κάνω νὰ φωτίζῃ
Ἐνα γράμμ' ἀλλάξων μόλις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

561. Μεταγραμματισμὸς.

Εἶμαι ψάρι μικρὸ
καὶ σ' ἀρέσω
Γάμψ' ἂν κάμῃς τὸ Ρῶ
Ὅθ' σε δέσω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑάλλοντος ῥύακα

562. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Γυάλινος πύργος,
Τρίχινος φράκτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατραπακῆς

565' Τραπεζίον.

★ ★ ★ ★ ★ Νάντικαταστα-
★ ★ ★ ★ ★ ὠσιν οἱ ἀσερῖσκοι
★ ★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων,
★ ★ ★ ★ ★ οὕτως ὥστε εἰς
★ ★ ★ ★ ★ τὴν βάσιν τοῦ
★ ★ ★ ★ ★ τραπέζιον νάναγι-
★ ★ ★ ★ ★ νώσκειται τὸ νόμα
★ ★ ★ ★ ★ ποιητοῦ, εἰς τὴν ἄνω πλευρὰν τίτλος αὐτοκρά-
★ ★ ★ ★ ★ τορος, πλαγίως δεξιὰ νῆσος καὶ ἀριστερὰ τεμά-
★ ★ ★ ★ ★ χιον ἔϋλου. Αἱ διαγώνιοι θαποτελέσουν τὰ ὀνό-
★ ★ ★ ★ ★ ματα δύο νῆσων, ἔχουσιν τὸ μεσαῖον γράμμα
★ ★ ★ ★ ★ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π. Δρίδα

564. Παίγνιον.

Νὰ εὐρεθῇ λέξις κοινοτάτη, ἔξ' ἐπτά στοιχείων,
τῆς ὁποίας τὸ ἀρχικόν, τὸ μεσαῖον καὶ τὸ τελί-
κον νὰ εἶνε τὸ αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεκλειδίου

568—569. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οὐδὲν ποτε γράμματος ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων πάν-
τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας:

ράκος, μῦτα, ποῖα, ἄνω, ὄρεινη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηνελόπ. τῆς Ἐρήμου

570. Φωνηεντόλιπον.

σ-ς-θ-στρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωτιάς καὶ Λαύρας

572. Γρίφος.

δο δο δο
1 ———— Ὁ δο ΠΑ δο τ' εἶπε;
δο δο δο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Μαΐου ἔ. ἔ.

224 δις. Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη). — 222 δις. Ὁράκη, ράκη. — 223 δις. Αὔρα, λαύρα, σαύρα.

224 δις ΠΑΡΟΣ 225 δις.

ΚΟΡΑΕ	1	8	13	14
ΤΥΡΟΣ	15	10	3	6
ΒΟΛΟΣ	4	5	16	9
ΣΥΡΟΣ	14	11	2	7

226-230. δις. Γνωμένως τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς πρω, σχηματίζονται αἱ λέξεις: πρῶτος, πρωτεύω, πρωῖα, πρῶρα, πρῶν. — 231-234 δις καὶ 235. 1, Μὴν τοῦ πῆς σέ κανένα. 2, Κάσπε Βρέστο. 3, Ἀντίο Μαστέλο. 4, Πῶς τα περνᾷ. 5, Μὴν τα ῥωτᾷς. — 236. ΙΣΠΑΝΙΑ (1, Ἰον. 2, Σί-τος. 3, Πόρος. 4, Ἄρτος. 5, Νεῖλος. 6, Ἰπ-πος. 7, Ἀρσ). — 237. Εἶνε παραφθορὰ τῆς λέξεως πατρίεον, τὸ ὅποιον σημαίνει ὑπόδημα ἔχον πᾶτον ἐκ φελού.